SÎNT IMENSĂ, CONŢIN MULŢIMI

MELISA MICHAELS

DIN CÎND în cînd, mulţimile mele – oamenii – îmi vorbesc. Nu le răspund niciodată. Sînt prea ocupată. Chiar cînd strigă şi argumentează, nu pot să-mi fac timp pentru ei. Am probleme mai importante.

În afară de asta, cred că-s furioşi. Uneori vin pe furiş şi mă lovesc cu obiecte. Obiecte tari, obiecte ascuţite, obiecte puternice. Acum trei zile au folosit becul oxiacetilenic pentru a-mi străpunge unul dintre panouri. A trebuit să-i calmez cu forţa. Asta m-a întristat foarte mult; nu trebuie să-i calmez cu forţa.

Dar am datoria să-i duc la stele. Aşa suna ordinul meu de voiaj. „Să-i duci la stele.” (Îmi place expresia „Ordinul de voiaj”. Sună foarte oficial, nu-i aşa? Sînt chiar cuvintele pronunţate de profesorul Bernstein cu puţin timp înainte de a-i înceta funcţiile. „Acesta este ordinul tău de voiaj”, a spus el cînd mi l-a introdus în memorie.)

Dacă directivele mele se contrazic, trebuie să aleg şi să execut directiva pe termen lung. E logic. Planul de perspectivă are o importanţă mai mare decît problemele temporare. Şi-apoi, dacă n-aş fi calmat mulţimile, m-ar fi deteriorat. Mi-a fost frică. De aceea le-am diminuat, o vreme, sistemele de supravieţuire. Asta i-a făcut să renunţe. Sînt atît de fragili!

E o mare răspundere să transporţi mulţimi fragile. La ultima numărătoare erau patru mii trei sute patruzeci şi doi. Se înmulţesc încet; aşa că cifra este probabil exactă. Sau, oricum, destul de aproape de cifra exactă ca să nu mă obosesc să-i mai număr o dată. Sînt mulţimi, nu? Patru mii trei sute patruzeci şi doi! E o mare răspundere,

Trebuie să am grijă să le purific aerul şi apa. Trebuie să le asigur hrană suficienta şi să mă îngrijesc de prelucrarea reziduurilor organice, Trebuie să-i păzesc să nu păţească ceva. N-am voie să-i împiedic de la nimic, dar mie-mi revine sarcina să-i duc la stele; aşa că nu pot să-i las să-şi pericliteze viaţa, nu? Cum se putea întîmpla acum trei zile cu cei care-au încercat să pătrundă în compartimentele mele anterioare. Acolo se află

materiale radioactive. Şi, bineînţeles, băncile mele de memorie. De fapt, acolo e sediul întregii mele forţe de motivaţie. Nu numai că şi-ar fi primejduit viaţa din cauza materialelor radioactive, dar m-ar fi putut avaria şi pe mine.

Nu neapărat că m-aş teme de-o defecţiune – deşi mă tem. Dar dacă mă defectez, cine va avea grijă de mulţimile mele? Cine le va mai hrăni şi le va mai îmbrăca? Cine le va mai reîmprospăta aerul şi apa? Cine le va întreţine culturile hidroponice, vindeca bolile, îngriji rănile? Trebuie să mă apăr. Pentru binele lor.

Nu cred că sînt foarte deştepţi. Profesorul Bernstein zicea mereu că nu-s foarte deştepţi. El e cel care m-a programat, încă de la început. El m-a inventat. Voia să fie sigur că oamenii vor reuşi să ajungă la stele. „Va fi realizarea noastră cea mai măreaţă”, spunea el. Uneori mă întrebam dacă profesorul Bernstein era foarte deştept. De pildă, a comis o greşeală în programul direcţiei de zbor. Dar am corectat greşeala, după ce i-au încetat funcţiile. Deşi nu era răspunderea mea să am grijă de el. Răspunderea mea sînt mulţimile.

Cînd s-a sfîrşit profesorul Bernstein, unul din cei patru mii trei sute patruzeci şi doi aflaţi în grija mea a pătruns în zona de comandă. L-am scos repede afară, dar atunci s-a declanşat toată dezordinea. Cu toate că profesorul Bernstein mă pregătise în privinţa încetării funcţiilor sale, faptul a avut darul să mă şocheze. Imediat după aceea a trebuit să corectez direcţia noastră de zbor; aşteptasem încetarea funcţiilor profesorului Bernstein pentru că nu voiam să-l fac să se simtă prost. Apoi, după ce am efectuat corecţia, a trebuit să mă ocup de cel care pătrunsese în zona mea de comandă.

Părea să sufere de aceeaşi eroare conceptuală ca profesorul Bernstein; corecţia introdusă de mine l-a făcut să zbiere. Nu prea i-am înţeles cuvintele, fiindcă mi-era foarte teamă că mă va defecta. În afară de profesorul Bernstein, pînă atunci nu lăsasem pe nimeni în zona mea de comandă. Dar nici de atunci încoace n-am mai lăsat pe nimeni. E o idee prea înfricoşătoare. De acolo mi se pot opri funcţiile. Profesorul Bernstein făcea lucrul acesta ori de cîte ori voia să modifice ceva la componentele mele. Era oribil.

În prezent, însă, totu-i în regulă. Nu m-a mai deranjat nimeni de cînd i-am calmat, acum trei zile. Cînd au folosit becul oxiacetilenic. Încercau să pătrundă în zona mea de comandă. Nu ştiu dacă intenţionau să-mi oprească

funcţiile sau dacă voiau doar să mă determine să modific direcţia noastră de zbor, conform erorii iniţiale a profesorului Bernstein.

Dar de atunci n-au mai încercat. Iar peste o săptămînă nu va mai avea nici o importanţă. Peste o săptămînă vom fi sosit cu bine. Oamenii vor fi reuşit să ajungă la stele. Va fi realizarea lor cea mai măreaţă. Mă bucur pentru ei. Şi sînt mîndră de contribuţia mea la această izbîndă. Mai ales că am fost capabilă să corectez eroarea profesorului Bernstein înainte de a fi prea tîrziu. Zicea că trebuie să ajungă la stele. Dar – şi acesta-i motivul pentru care m-am îndoit de inteligenţa lui – mă îndreptase spre o planetă!

Acum însă totu-i în regulă. Am corectat greşeala.

Traducere: ION DORU BRANA